

מלבי"ם פרשת וארא

שמות פרק ח, כא-כג

(כא) וַיִּקְרָא פְּרֹעֶה אֶל־מֹשֶׁה וְלֹאֲהֲרֹן וַיֹּאמֶר לְכוּ זַבְּחוּ לְאֱלֹהֵיכֶם בְּאֶרֶץ: (כב) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לֹא נִכּוֹן לַעֲשׂוֹת כֵּן כִּי תוֹעֵבֶת מִצְרַיִם נִזְבַּח לָהֶּן אֱלֹהֵינוּ הֵן נִזְבַּח אֶת־תּוֹעֵבֶת מִצְרַיִם לְעֵינֵיהֶם וְלֹא יִסְקְלֵנוּ: (כג) דֶּרֶךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים נִלְךָ בַּמִּדְבָּר וְזַבְּחֵנוּ לָהֶן אֱלֹהֵינוּ כַּאֲשֶׁר יֹאמַר אֱלֹהֵינוּ:

מלבי"ם שמות פרק ח

השאלות (יב - כח)... למה התעורר עתה שיזבחו בארץ שזה היה יכול לאמר תיכף, ולמה אמר שלא ירחיקו ללכת:

מלבי"ם שמות פרק ח

(כא) לכו זבחו לאלהיכם בארץ. עד עתה חשב פרעה שא-להי ישראל לא נמצא בארץ מצרים שהיא מיוחדת לאלהי מצרים, ומשכן א-להי ישראל הוא במדבר דרך שלשת ימים רחוק ממצרים [שכן היו חושבים העמים הקדמונים שכל אלהים י"ל מקום אחר מיוחד למשכנו], וע"כ צריך שעמו העובדים אותו ילכו דרך שלשת ימים עד המקום אשר הוא חונה שם, אבל עתה שברר לו משה שא-להי ישראל נמצא גם בארץ מצרים כמ"ש כי אני ה' בקרב הארץ א"כ א"צ שתצאו אל המדבר, ולכו זבחו לא-להיכם בארץ אחר שהוא נמצא גם פה:

שמות פרק ח, יח

(יח) וְהִפְלִיתִי בַיּוֹם הַהוּא אֶת־אֶרֶץ גִּשְׁן אֲשֶׁר עָמַד עָלֶיהָ לְבִלְתִּי הָיוֹת־שָׁם עָרֵב לְמַעַן תִּדְעַ כִּי אֲנִי ה' בְּקִרְבֵּי הָאֶרֶץ:

מלבי"ם שמות פרק ח

(כב) ויאמר משה לא נכון לעשות כן. משני טעמים: א] מצד היושר והכבוד כי תועבת מצרים נזבח לה' אלהינו, שהצאן שנזבח לה' הם תועבת מצרים, ר"ל שהם עבודה זרה שלהם שהם עובדים למזל טלה והצאן קדושים בעיניהם ואין ראוי לבזות אמונתם מע"ז שלהם בפניהם, ב] ולא נוכל לעשות מפני הסכנה שיש בדבר, כי הן נזבח את תועבת מצרים לעיניהם ולא יסקלנו, ולכן דרך שלשת ימים נלך: